

הכשת נחש

כתב א. אוספינסקי
צייר וו. שבצ'נקו

זה קרה בכפר פועלים פאגשים בלטביה. הלכתי, עם הכלבה אסטרה שלי, לאגם, לחפש ענבר. ליד האגם חפרו במחפרים תעלה, ובחול שנחפר אפשר היה למצוא ענבר יפה מאוד. לכלבה אסטרה לא היה כל עניין בענבר, היא באה אתי רק לחברה. ואני מאוד רציתי למצוא חתיכת ענבר עם זבוב בתוכה. מאוד עיניין אותי זבוב עתיק כזה. הייתי משווה אותו עם זבוב של היום. הייתי בודק אצל מי יותר רגליים או יותר כנפיים, כדי לראות איך התפתחו הזבובים במשך אלפי שנים. שמש העירה יפה ואני חיפשתי ענבר ופתאום שמעתי שאסטרה שלי נובחת, ואחר כך מיללת. הסתובבתי וראיתי שאסטרה צועקת על נחש שחור קטן, והנחש מתפתל בחול, לוחש בקול שקט ואחר כך זוחל משם. "הכיש או לא הכיש?" חשבתי מיד. והבנתי שהכיש. אסטרה שלי נגבה בכאב את הפנים שלה בכף.

לקחתי אותה על הידיים והלכתי לכפר. שם שאלתי כמה זקנים "מי יודע מה קורה לכלב שנחש מכיש אותו?" ואחד עונה לי שהכלב ייתהלך עוד יום אחד, אחר כך ייחלש, קבל צמרמורת ועיוותים וימות.



אסון! הכלבה שלי כבר מקבלת צמרמורת. כי היא עוד קטנה מאוד. שמתי אותה לתרמיל גב ונסעתי על אופניים לכפר שכן. שם הייתה מרפאה ווטרינרית. הגעתי. דפקתי בדלת. יצאה אישה ואני אומר לה "תצילי את הכלבה שלי. נחש הכיש אותה."

והאישה אומרת "אני מרחמת על הכלבה שלך, אך לא אוכל לעשות דבר. הווטרינר יצא לחופשה. אני רק מנקה."

כמעט ופרצתי בבכי. והאישה אומרת "אתן לך שפופרת."

"איזו שפופרת?"

"עם נסיוב נגד הכשת נחש. נותנים לנו כאלה בשביל פרות. לך למרפאה ושם יזריקו אותנו לכלבה שלך." "אם יש לך נסיוב, תני לי, וגם מזרק. אני עצמי, כלומר לכלבה שלי אתן זריקה."

והמנקה אומרת "לא, זה לא כל כך פשוט. יש הוראות איך לעשות זריקה. ולא אחת אלא אחדות."

היא הביאה לי את השפופרת בקופסת קרטון קטנה. ושם היו הוראות. בהתחלה צריך היה לתת זריקה עם תמיסה חלשה של הנסיוב. אחר כך זריקת של תרופה לחיזוק דופק הלב. ואחר כך זריקה של נסיוב מרוכז. ואחר כך עוד משהו.

השארתי את האופניים אצלה, יצאתי לכביש ותפסתי נסיעה במכונית לעיר טוקומס. והכלבה שלי כל פעם יותר חלשה. היא שוכבת בשקט בתרמיל גב, ורק מדי פעם עושה תנועות פתאומיות.

הנהג הביא אותי עד "עזרה ראשונה" עצמה. השארתי את התרמיל עם הכלבה בכניסה, ובעצמי נכנסתי למרפאה נקייה, נקייה מאוד, שם הכל לבן. מהלובן הזה הרגשתי עוד יותר מזוהם ומלוכלך.

הרופא הביט עלי בהפתעה "מה אתך?"

"אצלי כלבה הולכת למות" אמרתי "נחש הכיש אותו. עזרו!"

הם אולי הבינו "ילדה" ואמרו "תביא אותה מיד הנה!" וכשבאתי עם הכלבה התחילו לצעוק עלי. והתחילו לדבר ביניהם בלטבית.

ואני אמרתי להם "זו לא כלבה פשוטה. היא מצולמת בסרטים. היא יודעת לשיר."

והם התרגזו עוד יותר.

ואז אמרתי להם "שמעו. היום נחש הכיש כלבה, מחר יכיש ילד. ואתם אפילו לא יודעים איך לתת זריקה. אז תוכלו להתאמן על הכלבה. הנה יש לי בכיס שפופרת עם נסיוב וגם הוראות, כאלה מסובכות."

הרופאים חשבו ואז אמרו "אכן נכון. אין לנו ניסיון עם נסיוב נגד הכשות נחשים. והרי אנו "עזרה ראשונה". טוב. תשאיר את הכלבה כאן, אבל בבגדים המלוכלכים שלך צא לרחוב. כשיהיה צורך, נקרא לך."

יצאתי לרחוב וחיכיתי שעה שלמה. אחרי שעה הביאו לי את הכלבה. היא הייתה ללא הכרה, אבל הרופאים אמרו "הכלבה שלך תחיה. עשינו כל כפי שצריך, דאגנו לה. וגם תודה לך. עכשיו אנחנו יודעים איך להזריק נסיוב."

ונכון. הכלבה התעוררה לחיים. ועשתה עוד מעשי גבורה רבים. וכשחזרתי לכפר שאלו אותי הזקנים "את הנחש הרגת?"
"לא, לא הרגתי."

"חבל. היית צריך לתת לה מכה באת. כל אחד חייב להרוג נחש במשך חיים שלו."

אבל אני לא כל אחד. ואין צורך להרוג. הנחש חי שם ואנו חדרנו לתחום שלו. הוא קטן ובשבילו הכלבה גדולה, ובכל זאת הוא העז לתקוף אותה. זה היה מזמן. אז עוד לא ידעו שנחשים יכולים להיות מועילים. וגם אני לא ידעתי זאת, ובכל זאת עשיתי דבר נכון כשלא הרגתי את הנחש.

עכשיו הבנים שלו מסתובבים בעולם ונותנים את הרעל שלהם לבני אדם. ורעל נחשים מועיל מאוד. ממנו עושים את הנסיוב נגד הכשות.

